

РЕШЕНИЕ

№ 4258

гр. София, 27.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 20.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Красимира Савова, като разгледа дело номер **2733** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във вр. с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Г. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ № РО-102 от 22.02.2013г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане №[ЕГН]/42 от 26.10.2012г. на ръководител „ПО” в частта относно зачитане на осигурителния стаж, придобит в РПК „23-ти септември” – [населено място] за периода 01.06.1969г.-12.11.1970г. и в [фирма] за периода 01.04.1997г. – 05.05.1998г. Жалбоподателката поддържа, че е работила ефективно в посочените периоди, които следва да й бъдат признати за осигурителен стаж. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение на директора на С., като върне преписката на административния орган със задължителни указания за зачитане на трудовия стаж и отпускане на пенсия.

Ответникът директор на Столично управление „Социално осигуряване” оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Страните по спорят, че със заявление вх.№190010003/22.12.2011г. до С. жалбоподателката е поискала отпускане на лична пенсия за ОСВ. Посочила е,

че е работила като „работник дървени сувенири” в РПК „23-ти септември” в периода 01.06.1969г.-12.11.1970г. и като „брокер” в [фирма] в периода 01.04.1997г. – 05.05.1998г. Съгласно изготвения доклад за осигурителен стаж от 06.01.2012г. на жалбоподателката е зачетен осигурителен стаж от 35 години, 3 месеца и 16 дни и общ сбор точки по чл.68 КСО от 95 години, 3 месеца и 16 дни. С разпореждане 20.01.2012г. ѝ е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст (ПОСВ) в минимален размер.

С уведомително писмо изх.№П54-01 от 16.01.2012г. жалбоподателката е уведомена, че трябва да представи удостоверение за осигурителен доход УП2 от [фирма] за периода 01.04.1997г. – 05.05.1998г. Жалбоподателят е декларирала на 23.01.2012г., че за същия период не може да представи УП2.

С писмо изх.№XXI-42 от 06.03.2012г. на директор Дирекция „Пенсии” в С. е изискана от Р.-П. информация, дали жалбоподателката фигурира в разплащателните ведомости на РПК „23-ти септември” – [населено място] за периода 01.06.1969г.-12.11.1970г. и изплатени ли са ѝ дължимите трудови възнаграждения, за който стаж лицето било представило УП3, но не представя трудова книжка. По идентичен начин служебно е изискана информация относно положен осигурителен стаж на жалбоподателката в [фирма] за периода 01.04.1997г. – 05.05.1998г., който е оформен само с трудова книжка, но лицето не представя удостоверение УП2.

Установява се от констативен протокол вх.№001/03.04.2012г. за извършена от С. проверка на [фирма] по разходите на държавното обществено осигуряване (ДОО), че при преглед на разплащателни ведомости, фишове за изплатени възнаграждения и други документи за периода 1997г. – 1998г. не фигурира лице на име С. Г. С., както и липсват данни за сключен/прекратен трудов договор със същото лице за длъжност „брокер”. С писмо №074 от 26.03.2010г. осигурителят [фирма] декларирал, че лицето е непознато и не е работило в дружеството.

Установява се от констативен протокол вх.№044/03.04.2012г. за извършена от Р.-П. проверка на ПК „Заря” – [населено място], че при преглед на приходно-разходните, финансово-счетоводните и разчетно разплащателните ведомости лицето С. Г. С. не фигурира в разчетно разплащателните ведомости за периода 01.06.1969г.-12.11.1970г.

Изготвен е нов доклад за осигурителния стаж на жалбоподателката от 28.08.2012г., в който не е зачетен положения осигурителен стаж в РПК „23-ти септември” – [населено място] за периода 01.06.1969г.-12.11.1970г., в Предприятие за ремонт и строителство - Л. за периода 29.11.1995г. - 31.12.1996г. и в [фирма] за периода 01.04.1997г. – 05.05.1998г.

Издадено е разпореждане №[ЕГН]/42 от 26.10.2012г. на ръководител „ПО” в С., с което е отменено предходното разпореждане от 20.01.2012г. и е отказано отпускане на ПОСВ. Административният орган не е зачел трудовия стаж за периодите 01.06.1969г.-12.11.1970г., 29.11.1995г. -31.12.1996г. и 01.04.1997г. – 05.05.1998г. и с оглед определения общ трудов стаж от 31 години, 9 месеца и 3 дни е приел, че жалбоподателката не отговаря на изискванията на чл.68, ал.1-2 за продължителност на осигурителния стаж от 34 години за жените към 2011г. Разпореждането е съобщено на жалбоподателката на 02.11.2012г. и оспорено с жалба по административен ред вх.№ЖП-76 от 31.01.2013г. С

разпореждане №510911/48 от 16.11.2012г. на длъжностно лице по „ПО” – С. е разпоредено да се възстанови неправилно изплатената сума от ПОСВ на жалбоподателката общо в размер на 1048.84 лв.

Постановено е оспореното решение на директора на С. № РО-102 от 22.02.2013г. Горестоящият административен орган е приел, че жалбоподателката не е работила в РПК „23-ти септември” – [населено място] за периода 01.06.1969г.-12.11.1970г. и в [фирма] за периода 01.04.1997г. – 05.05.1998г., тъй като не фигурира в разплащателните ведомости на осигурителите. Зачетен е стажът ѝ в Предприятие за ремонт и строителство - Л. за периода 29.11.1995г. -31.12.1996г., но са изложени мотиви, че дори с него общият ѝ осигурителен стаж е от 32 години, 9 месеца и 5 дни от трета категория, поради което не отговаря на изискванията по чл.68, ал.1-2 КСО за отпускане на ПОСВ.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Видно от съдържащата се в административната преписка обратна разписка оспореното решение е съобщено на жалбоподателката на 27.02.2013 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство вх.№ЖП-195 от 11.03.2013г. е подадена в 14 –дневния срок по чл.118, ал.1 КСО, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество на жалбата:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Разпореждане №[ЕГН]/42 от 26.10.2012г. е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл.98, ал.1, т.1 КСО - длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ, а решение №РО-102 от 22.02.2013г. от компетентния горестоящ административен орган по смисъла на чл.117, ал.1, т.2, б.”а” КСО - директора на С.. Ето защо съдът приема, че оспорените административни актове са издадени от компетентни административни органи във връзка с отменителното основание по чл.146, т.1 АПК и в установената форма по смисъла на чл.146, т.2 вр. чл.59, ал.2 АПК. Съдът приема, че при постановяването им не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 АПК - такива, които накърняват правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол за законосъобразност, доколкото спорът между страните е изцяло правен – относно наличието на доказателства по смисъла на чл.40 НПОС за положен от жалбоподателката осигурителен стаж като „работник дървени сувенири” в РПК „23-ти септември” в периода 01.06.1969г.-12.11.1970г. и като „брокер” в [фирма] в периода 01.04.1997г. – 05.05.1998г.

Съгласно редакцията на разпоредбата на чл.40, ал.1 НПОС (в сила от 01.01.2012

г.) осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Тези документи се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд (чл.40, ал.3 НПОС). В случаите, когато документите по ал. 3 липсват, осигурителите или техните правоприменници по изключение могат да издават удостоверения за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход (чл.40, ал.5 НПОС).

Специфичното при жалбоподателката е, че за спорните осигурители и периоди е съхранена документация, респ. изплащателни ведомости, но при проверка от страна на служители на НОИ името на жалбоподателката не е открито и не фигурира във ведомостите. Няма спор, че осигурителният стаж в РПК „23-ти септември” – [населено място] за периода 01.06.1969г.-12.11.1970г. не е вписан в трудова книжка. За същия стаж жалбоподателката е представила пред административния орган удостоверение № 27/12.03.1994г., което в резултат на дадени от Р.-П. задължителни предписания по чл.108, ал.1, т.3 КСО е било анулирано с анулиращо удостоверение изх.№ 048/05.04.2012г. поради липса на данни в разчетно-платежните ведомости. Проверката от Р. – П. е установила, че ПК «Заря» [населено място] като правоприменник на РПК «23-ти септември» съхранява ведомости за посочения период, но жалбоподателката не фигурира в тях. В хода на съдебното производство жалбоподателката представя ново удостоверение УП2 №44 от 02.03.1984г., издадено от РПК «23-ти септември» [населено място], съгласно което същата е работила като «работник дървени сувенири» (надомник) в периода 01.06.1969г. – 12.11.1970г. с брутно трудово възнаграждение от 1086.60 лв., в което се включва основна заплата, клас прослужени години и отчисления за ДОО, при спазване на чл.96 и чл.11 от ПКТП. Жалбоподателката представя заповед №29/12.11.1970г., подписана от председателя на РПК «23-ти септември» [населено място] за освобождаването ѝ на основание чл.29, б. «а» от Кодекса на труда (по взаимно съгласие) от бригадата «дървени сувенири».

Към датата на издаване на удостоверение УП2 №44 от 02.03.1984г. е в сила Правилника за прилагане на Закона за пенсиите (ППЗП отм.). Съгласно чл.101, ал.1 ППЗП (ом.) трудовият стаж се установява с осигурителни, трудови или занаятчийски ученически книжки или с документ, издаден от съответното предприятие, учреждение или организация. Разпоредбата урежда алтернативно изискване за доказване на трудовия стаж с трудова книжка или с документ, издаден от съответното предприятие. Съдържанието на този документ е уредено в чл.101, ал.2 ППЗП (отм.). В случаите, когато липсват изплащателните ведомости или партидните книги удостоверения за трудов стаж се издават въз основа на заповеди или протоколи за назначаване и уволняване, за класиране, за разрешаване на отпуск и други автентични документи, издадени по време на полагане на трудовия стаж (чл.101, ал.3 ППЗП). Съдът приема, че представеното от жалбоподателката удостоверение УП2 №44 от 02.03.1984г. съдържа реквизитите по чл.101, ал.2 ППЗП (отм.). Съгласно чл.98, ал.1 ППЗП (отм.) и съгласно чл.39, ал.1, т.1 НПОС наетите на работа без определено работно време, на които се заплаща според изработеното, както и на работещите надомно за осигурителен стаж

преди 1 януари 2003 г. се зачитат годината, през която са реализирали доход в размер не по-малък от 12 минимални месечни работни заплати за страната, ако за всеки месец поотделно са получили възнаграждение не по-малко от половината от минималната месечна работна заплата за страната. За периода от 01.01.1968г. - 31.12.1969г. минималната работна заплата е 60.00 лв. съгласно ПМС № 63/1967 г., а за периода 01.01.1970г. - 31.05.1973г. е 65.00 лв. съгласно ПМС № 33/1969г. Видно от удостоверение УП2 №44 от 02.03.1984г. жалбоподателката е получила за целия период трудово възнаграждение в размер на 1086.60 лв., което се равнява на минималната работна заплата. Т.е. изпълнено е изискването на чл.39, ал.1, т.1 НПОС за зачитане на целия период на надомна работа за осигурителен стаж.

Представеното от жалбоподателката пред съда удостоверение УП2 №44 от 02.03.1984г. не е оспорено по реда на чл.193, ал.1 и сл. ГПК. Съдът съобразява, че данните по удостоверението напълно съвпадат с други представени по делото писмени доказателства - заповед № 29/12.11.1970г. за прекратяване на трудовото правоотношение и удостоверение УПЗ №27/12.03.1994г. От друга страна към датата на издаване на удостоверение УП2 №44 от 02.03.1984г. не е имало задължително изискване съобразно чл.101, ал.1 ППЗП (отм.) трудовият стаж да бъде удостоверяван кумулативно с трудова книжка и с друг документ. Т.е. удостоверяването на трудовия стаж единствено с удостоверение УП2 №44 от 02.03.1984г. е отговаряло на изискванията за зачитане на трудов стаж. Съгласно т.4 от Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж (Д.в. бр.20 от 12.03.1968г.) в удостоверенията за трудов стаж, издавани на основание § 101, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите по посочения в предходната точка ред, задължително се отбелязва липсата на първичните изплащателни документи и причините за това, основанието за издаване на удостоверенията и всички документи, въз основа на които те са съставени. В издаденото удостоверение УП2 №44 от 02.03.1984г. не е направено отбелязване за липса на първични изплащателни документи. По изложените съображения и при съвкупната преценка на всички представени по делото писмени доказателства съдът приема за доказано, че на жалбоподателката следва да се признае осигурителен стаж съобразно чл.39, ал.1, т.1 НПОС времето, през което е работила надомно при сделна форма на заплащане в РПК «23-ти септември» [населено място] за периода от 01.06.1969г. до 12.11.1970г. Като е постановил оспореното решение в противен смисъл административният орган е допуснал неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

По отношение на осигурителния стаж, положен в [фирма] за периода 01.04.1997г. – 05.05.1998г. съдът приема, че не са изпълнени кумулативните изисквания на чл.40, ал.1 НПОС същият стаж да бъде доказан с трудова книжка и с документ по утвърден образец. Жалбоподателката не е представила издаден от осигурителя [фирма] документ по образец. Липсват представени каквито и да било други документи - напр. разходооправдателни документи, договори за възлагане на труд или други автентични документи по смисъла на чл.40, ал.3 и ал.5 НПОС. Допълнително полагането на трудов стаж се разколебава от данните по констативен протокол вх.№001/03.04.2012г. за извършена от С. проверка на [фирма] по разходите на държавното

обществено осигуряване, съгласно който жалбоподателката не фигурира в разплащателните ведомости и няма данни за сключен/прекратен трудов договор. За пълнота на изложението следва да се посочи, че трудът, положен от жалбоподателката в Предприятие за ремонт и строителство - С. не е от втора категория труд съобразно Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране.

По изложените съображения към признатия от административния орган стаж от 31 години, 09 месеца и 03 дни следва да се прибави стажът в РПК „23-ти септември” [населено място] от 1 година, 05 месеца и 11 дни и стажът в Предприятие за ремонт и строителство – Л. от 1 година и 02 дни, при което общият осигурителен стаж на жалбоподателката става 34 години, 03 месеца и 15 дни. Ето защо следва да се приеме, че жалбоподателката отговаря на изискването по чл.68, ал.1 КСО за придобиване на пенсия за осигурителен стаж и възраст - при навършване на 60-годишна възраст от жените и осигурителен стаж 34 години за жените. Като е достигнал до противен правен извод административният орган е постановил оспореното решение при неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.146, т.4 АПК. На основание чл.172, ал.2 АПК решението следва да бъде отменено като незаконосъобразно. На основание чл.173, ал.2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за произнасяне при съобразяване със задължителните указания, дадени в настоящето решение, а именно за наличие на достатъчно документи по смисъла на чл.40, ал.1, ал.3 и ал.5 НПОС за признаване на осигурителен стаж на жалбоподателката в РПК «23-ти септември» [населено място] за периода от 01.06.1969г. до 12.11.1970г., респ. наличие на основание по чл.68, ал.1 КСО за придобиване на пенсия за осигурителен стаж и възраст - при навършване на 60-годишна възраст от жените и осигурителен стаж 34 години за жените.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК жалбоподателката има право на присъждане на направените в производството разноски, но същата, както в жалбата си, така и в хода по същество на спора не е заявила искане в тази насока и не е доказала размер на направени разноски, доколкото в пълномощното на адв.С. Д. от САК липсват данни за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ по жалба на С. Г. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] РЕШЕНИЕ № РО-102 от 22.02.2013г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане №[ЕГН]/42 от 26.10.2012г. на ръководител „ПО” в частта относно зачитане на осигурителния стаж, придобит в РПК „23-ти септември” – [населено място] за периода 01.06.1969г.-12.11.1970г.

ВРЪЩА на основание чл.173, ал.2 АПК делото като административна преписка на административния орган - ръководител „ПО” при С. за

произнасяне при съобразяване със задължителните указания, дадени в настоящето решение, а именно за наличие на достатъчно документи по смисъла на чл.40, ал.1, ал.3 и ал.5 НПОС за признаване на осигурителен стаж на жалбоподателката в РПК «23-ти септември» [населено място] за периода от 01.06.1969г. до 12.11.1970г., респ. наличие на основание по чл.68, ал.1 КСО за придобиване на пенсия за осигурителен стаж и възраст - при навършване на 60-годишна възраст от жените и осигурителен стаж 34 години за жените.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] РЕШЕНИЕ № РО-102 от 22.02.2013г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване“, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане №[ЕГН]/42 от 26.10.2012г. на ръководител „ПО“ **в частта** относно зачитане на осигурителния стаж, придобит в [фирма] за периода 01.04.1997г. – 05.05.1998г.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: